

Dosarul nr. 2ra-1619/18

prima instanță: Judecătoria Căușeni, sediul central (V. Nichitenco)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Bostan, V. Negru, A. Pahopol)

ÎNCHEIERE

22 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Purcel Iurie, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Purcel Iurie împotriva Societății pe Acțiuni „Drumuri-Căușeni” cu privire la anularea ordinului de concediere, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru, încasarea compensației în locul restabilirii la lucru, repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 06 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Societatea pe Acțiuni „Drumuri-Căușeni”, a fost casată hotărârea din 20 iulie 2017 a Judecătoriei Căușeni și a fost emisă o hotărâre nouă de respingere a acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 12 decembrie 2016 Purcel Iurie a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății pe Acțiuni „Drumuri-Căușeni” solicitând achitarea plății în legătură cu concediul medical acordat și obligarea pârâtului să-i ofere un loc de muncă cu condiții mai favorabile conform actelor medicale.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 28.09.2016 i-a fost eliberat certificat de concediu medical, care a fost prelungit până la data de 25.10.2016.

A invocat că pârâtul a refuzat să-i achite indemnizația în legătură cu concediul medical acordat.

Prin cererea de chemare în judecată suplimentară reclamantul a indicat că prin ordinul nr. 109/A din 12.12.2016 al SA „Drumuri Căușeni” a fost concediat din serviciu în temeiul art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii, fiindu-i invocată absența fără motive întemeiate de la lucru din data de 19.11.2016 până la data de 08.12.2016.

Reclamantul a considerat ordinul de concediere ilegal, absența sa de la lucru în zilele de 21-22 noiembrie 2016 fiind motivată prin faptul că a fost bolnav. De la 25.10.2016 a fost încadrat în gradul accentuat de dezabilitate, la 15.12.2016 fiindu-i eliberată legitimație în acest sens.

Reclamantul a solicitat suplimentar anularea ordinului de concediere nr. 109-A din 12.12.2016, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la lucru, încasarea compensației în mărime de 3 salarii medii lunare în locul restabilirii la lucru, repararea prejudiciului moral – 5 000 de lei și încasarea cheltuielilor de judecată – 500 de lei.

Prin hotărârea din 20 iulie 2017 a Judecătorei Căușeni acțiunea a fost admisă parțial: s-a modificat temeiul concedierii lui Purcel Iurie din funcția deținută, în conformitate cu ordinul nr. 109/A din 12.12.2016, din art. 86 alin. (1) lit. h) Codul muncii – lipsa nemotivată de la locul de muncă, în art. 86 alin.(1) lit. d) Codul muncii – constatarea faptului că salariatul nu corespunde funcției deținute sau muncii prestate din cauza stării de sănătate, conform certificatului medical; s-a încasat din contul SA „Drumuri-Căușeni” în beneficiul lui Purcel Iurie suma de 5 047 de lei, inclusiv indemnizația de eliberare din serviciu în mărime de un salariu mediu pe 2 săptămâni în sumă de 2047 de lei; prejudiciul moral cauzat în sumă de 2500 de lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 500 de lei; s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile de judecată sub forma taxei de stat în sumă de 270 de lei. În rest, pretențiile reclamantului au fost respinse ca neîntemeiate.

La 10 august 2017 SA „Drumuri-Căușeni” a depus cerere de apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Prin decizia din 06 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de SA „Drumuri-Căușeni”, a fost casată hotărârea din 20 iulie 2017 a Judecătorei Căușeni și a fost emisă o hotărâre nouă de respingere a acțiunii.

Instanța de apel a stabilit legalitatea ordinului nr. 109/A din 12.12.2016 al SA „Drumuri-Căușeni” nr. 109-A din 12.12.2016 „Cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare salariatului Purcel Iurie”, fiind constatată abaterea disciplinară repetată din partea intimatului manifestată prin lipsa nemotivată de la locul de muncă, neavând documente medicale justificative și fiind respectată procedura concedierii.

La 12 iunie 2018 Purcel Iurie a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele pricinii, eronat a dat apreciere normelor de drept care reglementează concedierea salariatului.

Completul denotă că Curtea de Apel Chișinău la data de 23 mai 2018 a expedit în adresa recurentului copia deciziei integrale. Astfel, se deduce că recursul declarat la data de 12 iunie 2018 este depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Purcel Iurie în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța

judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Purcel Iurie nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Purcel Iurie.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Purcel Iurie se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru